

เคยตั้งใจมานานแล้วว่าในชีวิตนี้ น่าจะมีโอกาสไปเยือนประเทศสวีเดนบ้างอย่างน้อยสักครั้งหนึ่งก็ยังมีดี เพราะเคยได้ยินแต่กิตติศัพท์มานานว่าเป็นประเทศที่สวยงามและสงบเยือกเย็นติดอันดับต้น ๆ ของโลก แต่ไม่ได้คาดหวังไว้ว่าจะเป็นช่วงเวลาใด ปล่อยให้เป็นเรื่องของโอกาสและจังหวะชีวิตก็แล้วกัน เพราะถ้าดวงจะไปได้ไปแล้วอะไรก็หลุดไว้ไม่อยู่

จำได้ว่าก่อนออกเดินทางสัก 2 สัปดาห์ อาจารย์นพรและอาจารย์มงคล ผุสดี ที่สอนอยู่ด้วยกันที่โรงเรียนจักรคำคณาทร จังหวัดลำพูน กำลังจะเดินทางไปประเทศสวีเดนพอดี ได้มาชวนดิฉันกับอาจารย์เวทิดา พรเจริญ หรืออาจารย์เอ๋ว ซึ่งสอนวิชาสังคมศึกษา ให้ไปเที่ยวด้วยกันช่วงปิดภาคเรียน ในวันที่ 14-28 ตุลาคม 2545 โดยไปพักอยู่ที่บ้านคุณอัมพัน โดมัยเช่น คนลำพูนที่ไปตั้งรกรากอยู่ทางโน้นนานแล้ว

เราใช้เวลาคิดทบทวนอยู่หลายวันกว่าจะตัดสินใจ ที่น่าสนใจก็เพราะการไปครั้งนี้ เพื่อการพักผ่อนอย่างแท้จริง ไม่ต้องเตรียมตัวอะไรมากนัก ไปกันเองแบบไม่เป็นทางการ โดยไม่ได้คาดหวังว่าจะได้อะไรที่เป็นวิชาการมากนัก เป็นการเดินทางอย่างสบาย ๆ ไม่มีกำหนดการที่แน่นอนตายตัว อยากไปเที่ยวไหนก็คิดวางแผนเอาข้างหน้า

พอตัดสินใจแน่นอน ก็ติดต่อเรื่องตั๋วเครื่องบิน โดยอาศัย คุณวราประภา พรเจริญ หรือน้องน้ำหวาน ลูกสาวคนสวยของอาจารย์เวทิดาและเคยเป็นลูกศิษย์ของดิฉันด้วย ซึ่งทำงานอยู่ที่ศูนย์ธุรกิจธนาคารกรุงไทย จังหวัดเชียงใหม่ ได้ช่วยประสานเรื่องตั๋วเครื่องบินโดยการขอแบ่งโควตาตั๋วไปกลับราคาพิเศษของสายการบิน เอมิเรตส์ สำหรับพนักงานธนาคารกรุงไทยได้ 2 ที่นั่งพอดี

นอกจากนั้น ยังได้รับความช่วยเหลือจาก คุณสายใจ เลอเฟลด์ ลูกสาวอาจารย์นงเยาว์ คุ้มใหญ่โต ซึ่งเป็นศิษย์เก่าจักรคำฯ ด้วย ปัจจุบันทำงานที่สถานทูตสวีเดน ณ ถนนวิฑู กรุงเทพมหานคร โดยอำนวยความสะดวกในการขอวีซ่า (visa) เข้าประเทศสวีเดนให้เป็นอย่างดี

ดิฉันได้ขอกิจประการหนึ่งว่า การเป็นครูบาอาจารย์ที่ดีตรงนี้แหละ พอมีอะไรก็อาศัยไหว้วานลูกศิษย์ลูกหาได้ ส่วนเรื่องรายได้ของครูนั้นก็พออยู่ได้ ถ้ารู้จักวางแผนใช้จ่ายเงินอย่างพอดี นอกจากจะไม่เป็นหนี้เป็นสินใครแล้ว ก็ยังมีเงินทองพอเหลือเก็บอยู่บ้าง อาชีพครูอาจจะแตกต่างกับอาชีพอื่นที่ตรงที่อาชีพอื่นนั้นเวลาอายุมากเข้าก็ยิ่งค่อนข้างจะว่าเหว่ ยิ่งเกษียณอายุราชการก็ยิ่งหนักเข้าไปอีก แต่สำหรับครูอาจารย์เรานั้น ยิ่งนานก็ยังมีลูกศิษย์มาก ไม่ว่าจะไปทางไหนก็มักจะ

มีคนรู้จักและให้ความเคารพนับถือ ตลอดจนได้รับการช่วยเหลือเกื้อกูลจากคนทั่วไปเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากลูกศิษย์อยู่เสมอ ๆ มิได้ขาด

บ่อยครั้งที่บางทีครูเองก็จำลูกศิษย์ไม่ได้ เขาก็จะเข้ามาทักทายและแนะนำตัวเองว่าเป็นลูกศิษย์รุ่นใด ชื่ออะไร และปัจจุบันทำงานที่ไหน ยิ่งลูกศิษย์ที่เรียนไม่เก่ง แล้วครูคอยจ้ำจี้จ้ำไชมากเท่าไร พอโตเป็นผู้ใหญ่เขาก็ยังประทับใจในความหวังดีของครูมากขึ้นเท่านั้น ฉะนั้นใครจะประกอบอาชีพอะไร มีเงินมีทองร่ำรวย มีอำนาจวาสนาแค่ไหน ฉะนั้นไม่เคยนึกถึงเลยแม้แต่คนเดียว แต่กลับมีความภาคภูมิใจที่ได้รับใช้สังคมและแผ่นดินเกิดด้วยการเป็นครูอาชีพ โดยการให้คำแนะนำ ซึ่งแนะนำและสั่งสอนเยาวชน ให้เขาเป็นคนดีมีความรู้ความสามารถ มีความคิดเพื่อพัฒนาตนเองและสังคม และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

การเป็นครูที่ดีนั้น จะต้องเป็นครูอาชีพมิใช่สักแต่ว่ามีอาชีพครูเท่านั้น เพราะความหมายไม่เหมือนกัน การเป็นครูอาชีพนั้น จะต้องตั้งใจสอนนักเรียนอย่างแท้จริง มิใช่สอนให้ผ่านไปวัน ๆ แบบเช้าชามเย็นชาม ฝรั่งเรียกครูประเภทความชั่วไม่มี ความดีไม่ปรากฏนี้ว่า “mediocre” คือสอนเพียงเพื่อให้จบหลักสูตรหรือเรื่องที่ต้องการสอนเท่านั้น แต่ผู้เรียนจะรู้หรือทำอะไร ได้หรือไม่ นั้นไม่เคยคิดถึง พอถึงเวลาสอบ บางทีก็ผลออกไปสอบในสิ่งที่ไม่ได้สอนก็มีอยู่บ่อย ๆ ฉะนั้นใครที่รักจะเป็นครูอาชีพจะต้องรู้จักพัฒนาตนเอง ทั้งด้านความรู้ความสามารถ เทคนิควิธีการสอนใหม่ ๆ อยู่เสมอในขณะที่เดียวกันก็แทรกเรื่องคุณธรรมจริยธรรมไปด้วยตลอดเวลา ที่สำคัญจะต้องให้ความรักนักเรียนด้วยใจจริง โดยคิดว่าเขาเป็นลูกหลานของเราเอง

ฉันทันเป็นคนรักสุนัข สังเกตว่า สุนัขมันรู้ว่าใครรักมันหรือไม่รักมัน ถ้าใครไม่รักมัน ๆ ก็จะไม่กล้าเข้าใกล้ แล้วเด็กนั่นเล่าเป็นคน ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าใครรักเขาหรือไม่รักเขา ฉะนั้นพวกเราครูบาอาจารย์ทั้งหลายจงมาเป็นครูอาชีพกันเถิด ฉันทันยังประทับใจเสมอมากับคำพูดของศาสตราจารย์ ดร.อุบล เรียงสุวรรณ อดีตคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ว่า “เกิดก็ภักดิ์ชาติ ถ้ามีโอกาสจะขอเลือกเกิดเป็นครู” คิดว่าครูอาชีพส่วนมากจะชอบคำพูดประโยคนี้นั้น

พอจัดการเรื่องตัวเครื่องบินและวิชาเรียบร้อย มีเวลาเหลือเล็กน้อยก็พยายามทำความเข้าใจกับประเทศสวีเดนแลนด์ให้มากที่สุด โดยทางอินเทอร์เน็ตบ้าง จากหนังสือในห้องสมุดบ้าง และสอบถามจากผู้ที่เคยไปมาแล้วบ้าง เพราะการจะเดินทางไปประเทศใดก็ตาม หากมีข้อมูลของประเทศนั้น ๆ อยู่ในมือหรือกักตุนไว้ในสมองที่เรียกว่า “สกีมมา” (schema) ก็พอจะอุ่นใจได้

ยังจำได้ว่าก่อนออกเดินทาง 2 วัน ฉันทันเดินสวนกับอาจารย์เรณู ประพันธ์ ซึ่งสอนภาษาอังกฤษด้วยกันที่โรงเรียนจักรคำฯ เธอถามฉันทันว่า ตกลงจะไปพักกับใครที่สวีเดนฯ ก็ตอบไปว่าจะ

ไปพักกับคุณอัมพัน โดมัยเช่น เธอถามต่อว่า ไซคน ๆ เดียวกันกับที่หนังสือคู่สร้าง-คู่สมของคุณ ดำรง พุฒตาล กำลังลงประวัติอยู่หรือเปล่า ที่เล่าชีวิตของสุภาพสตรีจากลำพูนคนหนึ่ง ทำงานที่องค์การสหประชาชาติในนครเจนีวา แต่เท่าที่จำได้ดูเหมือนว่าไม่ได้ชื่ออัมพัน เพราะเธอเพิ่งอ่านมาจากร้านเสริมสวยคุณอุ๊ดเยื้องหน้าโรงเรียนเมื่อวันก่อนนี่เอง

พอได้ยินเท่านั้น ดิฉันก็รีบชวนอาจารย์เวทิดา ไปขอยืมหนังสือเล่มดังกล่าวมาถ่ายเอกสารเก็บไว้ทันที เพราะคิดว่าอาจจะเป็นประโยชน์ต่อเราในต่างแดนบ้างไม่มากก็น้อย จึงทำให้ทราบรายละเอียดเบื้องต้นว่า สุภาพสตรีดังกล่าวชื่อ คุณสุพร วงศ์ชมภู ทำงานที่สำนักงานองค์การข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติหรือ UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งของสหประชาชาติ (United Nations) หรือที่เราเรียกสั้น ๆ ว่า ยูเอ็น (UN)

เราวางแผนออกเดินทางจากประเทศไทยในวันที่ 14 ตุลาคม 2545 และบังเอิญวันที่ 13 ตุลาคม ดิฉันจะต้องไปร่วมงานเลี้ยงรุ่น (reunion) ของศิษย์เก่าวิทยาลัยวิชาการศึกษาพิบูลย์โลก รุ่น 5 ที่จังหวัดลพบุรี และพรรคพวกทางกรุงเทพฯ ได้มอบหมายให้เป็นผู้ประสานเพื่อนร่วมรุ่นใน 4 จังหวัด คือ เชียงใหม่ ลำพูน เชียงราย แม่ฮ่องสอน และได้ดำเนินงานมาแรมเดือนแล้ว หากไม่ไปร่วมงานเลี้ยง พรรคพวกทั้งหลายโดยเฉพาะประธานรุ่นคือ ดร. พัฒนา ชัชพงศ์ แห่ง มศว. ประสานมิตร เธอจะต้องเคืองแน่ ๆ นอกจากนั้น อาจารย์เฉลิม รอดรักวงศ์ไท เพื่อนร่วมรุ่นอีกคนหนึ่งทำงานที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้โทรศัพท์ขอร้องให้ดิฉันนำผ้าไหมและผ้าฝ้ายยกดอกจากลำพูนไปช่วยจำหน่ายให้เพื่อนร่วมรุ่นผู้นิยมผ้าไทยด้วย โดยให้เหตุผลว่าผ้ายกดอกลำพูนนั้นสวยที่สุดในประเทศไทย หรืออาจจะในโลกด้วยซ้ำ คิดว่าเพื่อนไม่ได้พูดเกินความจริงเพื่อเอาใจกัน เพราะความจริงก็เป็นเช่นนั้น หลายท่านคงไม่ทราบว่าชุดไทยที่คุณปิยพรทิพย์ นาคหิรัญกนก นางงามจักรวาล ปี 2536 สวมจนได้รางวัลชนะเลิศเครื่องแต่งกายประจำชาติอีกตำแหน่งหนึ่งนั้น ก็ตัดเย็บจากผ้าไหมยกดอก ซึ่งทอโดยฝีมือคนลำพูนที่โรงทอผ้าในคุ้มคุณหญิงเจ้าพงศ์แก้ว ณ ลำพูน นี่เอง

ฉะนั้นการได้ช่วยเผยแพร่ผลิตภัณฑ์ที่เป็นของดีเมืองลำพูนให้คนที่ไม่เคยเห็นได้รู้จักนั้น ถือว่าเป็นหน้าที่อย่างหนึ่งที่คนลำพูนพึงกระทำ ดิฉันจึงไม่ปฏิเสธเพื่อนและชวนอาจารย์เวทิดาไปเลือกผ้าที่บ้านของลูกศิษย์ชื่อ เรวัตติ สิงห์หาล้า (อู) ที่หมู่บ้านแม่สารบ้านตอง ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่มีชื่อเสียงด้านทอผ้า เห็นไหมว่า ยิงนกด้วยกระสุนนัดเดียว แต่ได้นกถึงสองตัวคือ ได้เผยแพร่ของดีเมืองลำพูน ในขณะที่เดียวกันก็ได้ช่วยเหลือลูกศิษย์ด้วย

เราช่วยกันเลือกผ้าไหมและผ้าฝ้ายลายสวยก็ได้สิบกว่าชิ้น จะเอาไปมากกว่านั้นคงไม่ไหวแน่ เพราะพกวาลำบาก เนื่องจากผ้าแต่ละผืนมีน้ำหนักมาก คิดว่าถ้าเหลือจากจำหน่ายให้เพื่อนใน

งานเลี้ยงรุ่น ก็จะนำไปสวีตเซอร์แลนด์ด้วย

เนื่องจากการเดินทางไปต่างประเทศครั้งนี้เป็นการไปพักผ่อนตนเอง แบบไม่เป็นทางการ ไม่ได้ไปกับหน่วยงานหรือบริษัทนำเที่ยว คิดว่าถ้ามีข้อมูลของคนรู้จักกันไว้กันเหนียว ก็ไม่น่าจะเสียหายอะไร เราจึงพยายามรวบรวมข้อมูลของคนที่เราจะรู้จักให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ดิฉันโทรศัพท์ถามอาจารย์บุญส่ง ศรีศฤงคาร ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนสวนบุญโญภิรมย์ ลำพูน เกี่ยวกับเพื่อนบ้านของเธอคนหนึ่งชื่อน้องแดง ที่แต่งงานกับชาวสวิสและเดินทางไปอยู่ประเทศสวีตเซอร์แลนด์ ซึ่งอาจารย์บุญส่งเคยเล่าให้ฟังบ่อย ๆ ก็ได้รับคำตอบว่า ระยะเวลา ๓ ๓ มา นี้น้องแดงเธอเงียบหายไปเลยและไม่ได้กลับมาเยี่ยมบ้านหลายปีแล้ว ถ้ายังไงก็ให้เราไปสืบเอาเองก็แล้วกัน เพียงแต่บอกว่าสามีน้องแดงชื่อ “อูรี” ดิฉันคิดในใจว่า มีข้อมูลอยู่แค่นี้ ถ้าพบตัวก็คงจะปาฏิหาริย์เต็มที

เช้าวันที่ 13 ตุลาคม 2545 เวลา 06.00 น. รถตู้ของเพื่อนๆ จากเชียงใหม่ได้มาแวะรับ ที่หน้าปากทางเข้าบ้าน พอทุกคนเห็นกระเป๋าเดินทางใบโต ก็พากันตกใจและสงสัยว่า ไปค้างเพียงคืนเดียว ทำไมจะต้องเอาสัมภาระไปมากมายขนาดนั้น

พอนั่งรถเสร็จสรรพก็บอกเพื่อน ๆ ว่าจะเดินทางไปประเทศสวีตเซอร์แลนด์ต่อ ทุกคนจึงถึงบางอ้อ หลายคนก็เอาใจช่วยให้กลับมาเขียนหนังสือ (อีกแล้ว) ดิฉันไม่กล้ารับปาก เพราะเกรงจะไม่มีเวลา แค่สอนหนังสือ 20 คาบต่อสัปดาห์ก็แทบจะกระอักอยู่แล้ว ถ้าฟังตรวจงานเด็กอย่างเดียวเวลาแทบไม่เหลือแล้ว นอกจากนั้นยังมีงานอื่นที่ต้องรับผิดชอบอีกหลายอย่าง เรื่องเขียนหนังสือนั้นดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่รีบหรีและเลื่อนวางเหลือเกิน

นานที่ปีหนได้พบเจอเพื่อนเก่า ก็เลยคุยกันอย่างสนุกสนานเพลิดเพลินเจริญใจ บรรยากาศเหมือนนกกะจอกเข้รังไม่มีผิด ใครมีปัญหาและทุกข์สุขอย่างไรก็เล่าสู่กันฟัง กว่าจะเดินทางถึงลพบุรีก็เป็นเวลาเกือบเย็น เราพักที่ลพบุรีอินน์ ตอนค่ำก็เลี้ยงรุ่นสนุกสนานรื่นเริงกันตามประสา กว่าจะงานจะเลิกเกือบตีหนึ่ง

ดิฉันพักห้องเดียวกับอาจารย์เรวดี อากิลา (ต๋น) เจ้าของโรงเรียนพิมลวิทย์ ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนมีชื่อเสียงแถวฝั่งธนฯ เรามีเรื่องเล่าสู่กันฟังมากมาย กว่าจะหลับได้ก็เกือบตีสอง เรื่องที่คุยกันก็หนีไม่พ้นเรื่องนักเรียน ซึ่งเราทั้งสองพร้อมใจกันเรียกว่า “เด็กพันธุ้ใหม่” เพราะสมัยนี้เด็กส่วนใหญ่จะไม่ค่อยต่อสู้เท่าใดนัก ไม่ว่าเด็กในกรุงหรือต่างจังหวัดจะมีลักษณะคล้าย ๆ กัน คือส่วนมากจะชอบความก้าวร้าว รุนแรง เรียนรู้ทางเพศเร็วกว่าปกติ แสวงหาเพื่อนใหม่ทางอินเทอร์เน็ต และมีแนวโน้มชอบการพนันมากขึ้น โดยเฉพาะพนันบอล นอกจากนั้นยังฟังเพื่อและฟุ่มเฟือย ไม่เห็นคุณค่าของเงิน บูชาวัตถุ บอบบางและไม่อดทน พุดอะไรกระทบจิตใจไม่ค่อยได้ สรุปได้ว่าเด็กสมัยนี้ไม่ค่อยอดเหมือนพวกเราหรือเด็ก ๆ สมัยก่อน อาจจะเป็นเพราะว่าพ่อแม่หรือผู้ปกครอง

ตามใจมากเกินไปจนเสียนิสัยที่ฝรั่งเรียกว่า “spoil” เด็กก็เป็นที่ นอกจากนั้นอิทธิพลของสื่อต่าง ๆ ที่มีทั้งดีและไม่ดี ทำให้เด็กสมัยนี้จะมุ่งเน้นไปที่วัตถุนิยมและความฉลาดทางปัญญาหรือ IQ (intelligent quotient) มากกว่า EQ (emotional quotient) คือความฉลาดทางอารมณ์ก็เป็นได้ อาจารย์ตนเองก็รู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้ากับลูกศิษย์ทั้งหลายไม่น้อยไปกว่าดิฉันเหมือนกัน

พอรุ่งเช้า พรรคพวกที่ไม่มีธุระก็พากันไปชมทุ่งดอกทานตะวันและเขื่อนป่าสักชลสิทธิ์ ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวมีชื่อเสียงของจังหวัดลพบุรีกันต่อ ก่อนที่จะแยกย้ายกันกลับภูมิลำเนาของตน สำหรับผู้มีธุระก็เดินทางกลับ

ดิฉันจึงอาศัยรถตู้ของพรรคพวกคือ ผอ.ธีระ จันทรัตน์ ผู้อำนวยการกองการศึกษาพิเศษ เพื่อคนพิการ กรมสามัญศึกษา เข้ากรุงเทพฯ พร้อมกับเพื่อนคนอื่นอีกหลายคนและแวะลงที่สนามบินดอนเมือง ซึ่งกว่าจะถึงก็เป็นเวลาเกือบบ่ายโมง ตอนแรกคิดว่าจะนั่งแท็กซี่ต่อไปยังบ้านเพื่อนคือ อาจารย์หญิงเล็ก บุญทริกบุตร เพื่ออาบน้ำอาบท่าให้สบายใจตามคำแนะนำของเธอ เพราะยังมีเวลาอีกหลายชั่วโมง จากนั้นก็จะขอเธอขับรถมาส่งที่สนามบินในตอนค่ำ แต่คิดไปคิดมาเกรงว่าจะเป็นภาระเพื่อนเปล่า ๆ ก็เลยตัดสินใจลงที่สนามบินดอนเมือง แล้วฆ่าเวลาโดยการอ่านหนังสือเกี่ยวกับประเทศสวีเดนแลนด์ที่น่าติดตัวมาด้วย 2-3 เล่ม เป็นชุดเที่ยวรอบโลกชุดดินแดนในฝันเกี่ยวกับสวีเดนแลนด์ และฝึกพูดประโยคง่าย ๆ ในภาษาเยอรมันที่จำเป็นต้องใช้ เพราะทราบมาว่าชาวสวีเดนพูดภาษาเยอรมันเป็นส่วนมาก

เวลาเหลือก็โทรศัพท์คุยกับพรรคพวกทางกรุงเทพฯ เพื่อถามสารทุกข์สุกดิบกัน เช่น ดร. อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด ผศ.สุภาพ แพรพพนิต อาจารย์เพ็ญจันทร์ เกรียงไกรสุข และคนอื่น ๆ อีกหลายคน ทุกคนพากันตื่นเต้นพร้อมกันอวยพรให้เที่ยวให้สนุกและเดินทางไปและกลับโดยสวัสดิภาพ ประโยคหนึ่งที่ทุกคนไม่ลืมย้ำเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ทั้งหมด ที่รู้ว่าดิฉันเดินทางไปต่างประเทศก็คือ “อย่าลืมเขียนหนังสือเล่าสู่กันฟังก็แล้วกัน”

ดิฉันนั่งคิดอะไรต่อมิอะไรเรื่อยเปื่อยไปตามเรื่อง ท่ามกลางความพลุกพล่านในสนามบินพอเบื่อ ๆ ก็เดินเล่นยืดเส้นยืดสาย (relax) แถว ๆ นั้น หรือไม่ก็คุยกับผู้เดินทางคนอื่น ๆ ที่แวะเวียนมานั่งข้าง ๆ กลุ่มแล้วกลุ่มเล่ามิได้ขาด มีอยู่กลุ่มหนึ่งเดินทางมาจากจังหวัดเลย กำลังจะไปเที่ยวประเทศสวีเดนแลนด์เหมือนกัน หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นอาจารย์ผู้หญิงอัยาศย์ดีเหลือเกิน เธอเล่าว่าเคยไปเยือนประเทศนี้มาหลายครั้งแล้วเพราะติดใจ พร้อมกับให้ข้อแนะนำอีกหลายอย่างในฐานะผู้มีประสบการณ์มาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานที่ที่ไม่ควรพลาดและสมควรไปเยือนมากคือ “ยอดเขาขุนเพลา” เธอบอกว่าสวยมากและประทับใจเป็นที่สุด อดคิดในใจไม่ได้ว่า คนเราถ้ามีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีเหมือนกัน เพราะทำให้ได้ความรู้แปลกใหม่ ตลอดจนข้อแนะนำหลายอย่างโดยไม่คาดฝัน

ในตอนเย็น อาจารย์เวทิดาเพื่อนร่วมเดินทาง ได้เดินทางมาสมทบ โดยนั่งรถไฟสปริงเตอร์ออกจากลำพูนแต่เช้า คุณसानิต ภูมิถาวร เป็นสุภาพบุรุษเพียงคนเดียวที่มาส่งเราที่สนามบิน เพราะเราเองก็ไม่อยากขับรถใคร เนื่องจากการเดินทางในกรุงเทพฯแต่ละครั้งนั้นเป็นเรื่องยุ่งยากพอสมควร อันเป็นผลมาจากการจราจรติดขัด คุณसानิตได้ให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์มากมาย และอยู่เคียงข้างเพื่อนเราจนถึงเวลาขึ้นเครื่อง ถ้าไม่มีเขาช่วยยกกระเป๋าใบโตให้ก็คงแย่เหมือนกัน แอบนึกชมความมีอัธยาศัยใจคอน่ารัก และความเป็นสุภาพบุรุษของคุณसानิตอยู่ในใจ

ก่อนขึ้นเครื่อง เราแวะซื้อกล้วยไม้มาตามสีม่วงกล่องใหญ่ ซึ่งอาจารย์นพพรฝากซื้อที่ร้านปลอดภาษี เพื่อนำไปใช้ในร้านอาหารไทยของคุณอัมพันธ์ที่สวีตๆ จากนั้นก็ไปขึ้นเครื่อง พอเวลา 02.00 น. เครื่องบิน Boeing 747 ของสายการบิน Emirates Airlines เที่ยวบินที่ EK 383L ก็เริ่มวิ่ง (taxi) ไปตามทางวิ่ง (runway) เตรียมพร้อมที่จะทะยานสู่ท้องฟ้าพาเราไปยังจุดหมายปลายทางคือ สนามบินนานาชาติคูไบ เนื่องจากเราจะต้องแวะที่นั่นหลายชั่วโมง

ขณะที่เครื่องบินวิ่งไปตามทาง แล้วค่อยเพิ่มความเร็วขึ้นตามลำดับนั้น ต่อให้คนเดินทางโดยเครื่องบินบ่อยแค่ไหนก็ตามเถิด มักจะมีความวิตกกังวลไม่มากก็น้อย เช่น เครื่องบินจะตกไหม? จะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นไหม? จะมีผู้ร้ายนั่งปะปนมากับผู้โดยสารแล้วจี้เครื่องบิน (hijack) หรือไม่? ยิ่งสายการบินนี้เป็นสายการบินของชาวอาหรับ ก็ยิ่งคิดหนักเข้าไปอีก พลันภาพสยดสยองของตึกแฝดเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ ในมหานครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งถูกผู้ก่อการร้ายจับเครื่องบินโดยสารพุ่งชนจนเกิดไฟไหม้ พังราบเป็นหน้ากลอง เมื่อวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2544 ค่อย ๆ ผุดขึ้นมาในความรู้สึกอีกครั้ง เพราะภาพต่าง ๆ ในเหตุการณ์ครั้งนั้นยังติดตาอยู่จนกระทั่งบัดนี้ พอชำเลื่องมองดูผู้โดยสารคนอื่น ๆ ที่นั่งข้าง ๆ ประกอบด้วยนานาชาติ และจำนวนเหล่านั้นมีคนผิวขาวทั้งหญิงชายอยู่หลายคน ไม่รู้ใครเป็นใครเหมือนกัน ก็ได้แต่ภาวนาและปลอบใจตนเองว่า ระบบการป้องกันความปลอดภัยของสายการบินและสนามบินที่เข้มงวดกวาดขันเป็นพิเศษ คงไม่มีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ในสถานะเช่นนี้ คงไม่มีอะไรทำได้ไปกว่านั่งหลับตาแล้วปลงทุกสิ่งทุกอย่าง อะไรจะเกิดก็ปล่อยให้เกิดขึ้น คิดเสียว่าคนเราเมื่อไม่ถึงที่ตายก็ไม่วายชีวาวิบัติ ใครพิฆาตเข่นฆ่าไม่อาสัญ คิดได้แบบนี้ก็ทำให้จิตใจสบายได้ระดับหนึ่ง พยายามทำใจให้มีสมาธิสวดพระคาถาชินบัญชร 1 จบ จากนั้นก็แผ่เมตตาถึงสรรพสิ่งทั้งปวงและน้อมรำลึกถึงคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เราเคารพนับถือ รวมทั้งคุณบิดรมารดา คุณครูอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน ตลอดจนบุญกุศลแห่งการประกอบคุณงามความดีทั้งหมดที่ได้กระทำมาตลอดชีวิต ได้โปรดคลบบันดาลและส่งผลให้การเดินทางไปเยือนประเทศสวีตเซอร์แลนด์ครั้งนี้ ปลอดภัยจากภัยอันตรายทั้งปวง มีความสุขกายสุขใจได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน สมกับที่ตั้งใจไปพักผ่อนด้วยเถิด.....

